

Vi gaae dernæst over til den sidste Sag paa Dagsordenen, som angaaer Forslag til Lov, hvorved Landboernes Forpligtelse til at rydde Brandsteder indskrænktes. Det er til 2den Behandling denne Sag foretages. Der er ikke stillet noget Ændringsforslag til denne Behandling.

Stampe: Jeg kan ikke nægte, at jeg har adskillige Betæneligheder ved det foreliggende Lovforslag. Jeg vil i saa Henseende først tillade mig at henlede Opmærksomheden paa, at Frdn. 29de Febr. 1792 § 28 indeholder ikke blot Forpligtelse til at rydde Pladsen, men ogsaa Forpligtelse til at udsukke den Ild, som brænder i Grunden efterat Faren er forbi. Ophører ei den sidste Forpligtelse, nemlig Forpligtelsen til at udsukke den i Grunden brændende Ild, tilligemed Forpligtelsen til at rydde Pladsen, saa anseer jeg Ophøret af denne Forpligtelse for heller ikke at ville faae nogen Betydning. Thi efter den Bessaffenhed, som Ildbrande have paa Landet, er det i Almindelighed Tilfældet, at det altid bliver ved at brænde i Grunden, indtil Grunden er ryddet. Men jeg kan ikke ansee det for tilraadeligt at tillade, at hele Mandskabet skulde være berettiget til at forlade Brandstedet, medens det endnu brænder i Grunden, og dette kan altsaa formodentlig ikke være Hensigten med det foreliggende Lovforslag. I fald Lovforslaget derimod blot gaaer ud paa at fritage det Mandskab, som møder ved Ildbranden, for at rydde Grunden, efterat den Ild, som brænder i Grunden, var aldeles ophørt, saa kunde jeg ikke fra mit Standpunkt have Noget derimod. Men jeg formener, som sagt, at dette Tilfælde ikke vil indtræde, og at Lovforslaget altsaa i den Henseende vil være overflødig. Jeg skal dernæst tillade mig at henlede Opmærksomheden paa, at den samme Paragraph af Frdn. af 1792 ikke blot befaler, at Mandskabet skal blive tilstæde for at rydde Grunden, men tillige at Brandredskaberne skulle forblive tilstæde, indtil den Ild, som brænder i

Grunden, er udsuffet, og Faren forbi. Det vilde altsaa være consequent ogsaa at tillade, at de Sprøiter, som møde paa Stedet, maatte tage hjem, naar Faren var forbi, skjøndt det endnu brændte i Grunden; thi det er aldeles unyttigt at lade Sprøiterne forblive paa Stedet, naar Mandskabet, der skulde betjene dem, har Tilladelse til at tage hjem. Men at tillade, at Sprøiter og Brandhager og øvrige Redskaber maatte forlade Stedet, medens det endnu brænder i Grunden, det formener jeg at være utilraadeligt. Men, hvis det da tillodes det øvrige Mandskab, som møder paa Brandstedet, uden at medbringe Brandredskaber, at tage hjem, saa forekommer det mig at ville være uretfærdigt og ubilligt, at det Mandskab, som møder paa Brandstedet med Sprøiter fra Kjøbstæder, fra Kirker og fra Herregaarde, skulde være forpligtede til at forblive paa Stedet, indtil hele den Ild, som brændte i Grunden, var udsuffet, og Faren forbi, og jeg skal derhos tillade mig at bemærke, at det ogsaa kan være Tilfældet, at det er nødvendigt at have Sprøiter tilstæde efter at Pladsen er ryddet, da Tommer og andre letfængelige Gjenstande endnu meget godt, efterat de ere førte ud paa Marken, kunde optænde Ild, naar der ikke en Tid efterat Ildbranden er forbi sprøites derpaa. Jeg kan saameget mere ikke skjønne rettere, end at, naar det øvrige Mandskab skal have Tilladelse til at forlade Brandstedet, efter at Ilden, som brænder i Grunden, er sluffet og Faren forbi, har det ogsaa en høj Grad af Billighed for sig, at det Mandskab, der møder med Sprøiter, ogsaa skulde have samme Tilladelse til at forlade Brandstedet, eftersom det efter min Overbeviisning er en Uleilighed, at der nu paa hviler Hovedgaardene eller det forhen privilegerede Hartorn en Forpligtelse til at holde disse Sprøiter; jeg kan derfor ikke skjønne rettere, end at det foreliggende Lovforslag i mange Tilfælde er overflødig, og i mange Tilfælde kan blive skadeligt og farligt.